

Lähtisin

Herään, vaikka on vielä pimeää. En sytytä valoja, vaan istun keittiöjakkaralle ja katson avautuvaa maisemaa. Kolmikerroksisen lähiökerrostalon parkkipaikan takana on metsä, jonka laitamilla leppä pudottaa juuri lehtensä. Pidän näistä syksyisistä pakkasaamuista ja niiden alastomista puista. Keltaisista matoista kuuran vaalentamalla nurmella ja kaupunkilammen ylle nousevasta sumusta, joka pitää paljastavalta valolta piilossa.

On sunnuntai, eikä ulkona ole ketään, tai mitään. Vain katuvalojen valaisemat puistotiet odottavat autoina. Hetki sitten yön viimeiset kulkijat kaikkosivat, eikä luonto ole heidän jäljiltään koskaan puhdas.

Nousen, lataan kahvinkeitin ja heitän leipäpaketin pöydälle. Kohta aurinko nousee, ja silloin on jo myöhäistä lähteä. Arvostelevat katseet estävät matkan roskalaatikolle. Avaan tuuletusikkunan, mutta vain hetkeksi. Mielestäni radio-ohjelmat ovat mielenkiintoisimmillaan juuri ennen sarastusta. Huokaan ja kävelen eteisen läpi olohuoneeseen.

Maailmassa on aika vähän asioita, joita en vihaa. Tai asioita, jotka eivät ärsytä. Heittäydyn sohvalle, herätän kannettavan ja odotan langattoman verkon yhdistymistä. Ehkä ikä pehmentää ajatuksia ja hioo särmiä. Teksti näytöllä on vielä sumuista, joten suuntaan katseeni kohti kattoa. Suljen silmäni ja mietin tilannetta.

Huomenna lähtisin ulos.

23.10.2018 Mika Keränen